

[Ragnhild Andersen.]

hed, der er mellem samtlige andre partier om ikke at foretage sig noget i anledning af vort lovforslag. Det ærede medlem hr. Harald Nielsen sagde, at vort lands økonomiske forhold ikke tillader en forhøjelse af omkostningsniveauet. Jeg er ikke enig med ham; en bedre ferieordning ville det nok kunne holde til, men jeg formoder, at det ærede medlem hr. Harald Nielsen, når vi snart skal til at snakke om de store militærudgifter, vil have samme synspunkt, altså at omkostningsniveauet ikke kan tåle en forhøjelse af udgifterne til oprustning, jetjagere o. lign.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til finansministeren af Kristen Amby m. fl. (om foranstaltninger mod ubevilgede overskridelser af givne bevillinger).

(Forespørgslen findes i tidenden sp. 2356).

Ordføreren for forespørgerne (Boeck-Hansen): At det konservative folkeparti har stillet denne forespørgsel til den højtærede finansminister, skyldes ikke, at vi tror, ministeren ikke hellere end gerne ville have det forhold bragt ud af verden, som forespørgslen drejer sig om — det er forøvrigt et forhold, der kan betegnes som en gammel skade. Vi ved også meget godt, at den højtærede statsminister har været opmærksom på det og søgt at få det rettet. Det var, dengang man havde en bispestol, som man gerne ville have lavet om til en bispeseng.

Når vi har rejst dette spørgsmål her i tinget, er det, fordi vi mener, at det offentlige har krav på at få besked. Det er ikke underligt, at befolkningen stiller sig noget undrende overfor de mange store overskridelser af økonomisk karakter, som vi er ude for. Man kan godt forstå, at den undrer sig over det, og man må jo indrømme, at skatterne er store i dette land, selvom vi ikke på nogen måde må glemme, at tyskerne var her i landet i 5 år og brandskattede os og tog mange sager med sig hjem. Men skatterne virker meget tyngende, og det er jo klart, at de, der skal betale skatterne, gerne vil følge med i, hvad pengene bruges

til, og at de lever i håbet om, at der må komme besparelser. Og selvom det ikke drejer sig om så store summer i sammenligning med hele statsbudgettet, så irriterer sådanne overskridelser, og det er forståeligt. Man kan heller ikke nægte, at den første forudsætning for, at staten kan spare, må være, at den selv ved, hvad den nødvendigvis må bruge i hvert enkelt tilfælde. Og det kan ikke hjælpe noget at bilde sig ind, at et arbejde kan gøres billigere, end det i virkeligheden kan gøres; det gør kun ondt værre. Overskridelser vil altid virke irriterende og undergrave tilliden.

På den anden side vil jeg gerne straks indrømme, at det er ret naturligt, der kommer sådanne overskridelser nu om stunder, hvor priserne stadig har været stigende, og hvor arbejdslønnen også har været stigende. Men netop i sådanne perioder er det klogt at regne rigeligt i stedet for at regne for småt. Man får ikke så sjældent det indtryk, at de summer, som de, der projekterer og laver overslag, kommer til, er lovligt lave. Det er måske sådan, at de, der sidder og regner tallene ud, har vanskeligt ved at gøre sig fortrolige med, at tiderne er blevet så dyre, som de er, og måske kan de også overvurdere deres egne evner til at holde igen på udgifterne. Men det er nu ikke så meget de overskridelser, som er en direkte følge af de stigende priser, der er de slemme — nej, værre er det med dem, der kommer som følge af ændringer i projekterne, udvidelser, der foretages under arbejdets gang. Hvad angår sådanne overskridelser, måtte man kunne gøre sig klart i rette tid, at de ville komme, og fremsætte ønske om bevilling dertil i god tid. For det er jo navnlig de overskridelser, som ikke er blevet bevilget, forespørgslen gælder. Det sker ret ofte, at de kommer så sent frem, at bevillingsmyndighederne ikke engang får tid til virkelig at overveje sagen, og det sker også ofte, at den oprindelige bevilling er brugt, og man er langt inde i overskridelsen, før man får den nye tillægsbevilling. Jeg vil slet ikke tale om, at det en gang imellem hænder, at arbejdet bogstaveligt talt er færdigt, før bevillingen foreligger.

Jeg tror ikke, der er nogen grund til at trække de enkelte tilfælde frem; vi kender adskillige af dem, men det ville ganske simpelt være umuligt for den højtærede finansminister at gå ind på dem, eftersom de ligger spredt i de forskellige ministerier — det ville i hvert fald være meget vanskeligt. Og det hjælper for resten heller ikke at græde — det hjælper ingen steder! Nej, det, vi sætter vor lid til, er, at den højtærede finans-